

Sygnatura akt: V GC 1596/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kalisz, dnia 07 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

Protokolant: Anna Woźniakowska

po rozpoznaniu w dniu 07 grudnia 2016 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa – K. B. i P. W.

przeciwko – (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. solidarnie na rzecz powodów K. B. i P. W. kwotę 1 599,00 złotych (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 01 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 1 239,14 00 złotych (jeden tysiąc dwieście trzydzieści dziewięć złotych czternaście groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
- nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 2,59 złotych (dwa złote pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Magdalena Berczyńska – Bruś

Sygn. akt V GC 1596/15

UZASADNIENIE

Powodowie K. B. i P. W. wspólnicy spółki cywilnej (...) wnieśli w dniu 26 maja 2015r. pozew przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 2.460 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2015r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powodowie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmują się wynajmem samochodów. W dniu 13 marca 2015r. w wyniku wypadku komunikacyjnego uszkodzeniu uległ pojazd będący własnością K. M. marki R. (...) nr rejestracyjny (...). Sprawca wypadku posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zawarte z pozwanym. Poszkodowany wynajął pojazd zastępczy na okres od wypadku t.j. od 13 marca 2015r. do dnia 2 kwietnia 2015r., który był mu niezbędnym celem wykonywania czynności życia codziennego, tj. dojazdu do pracy, na zakupy, dowożenia dziecka do szkoły, na zajęcia pozaszkolne i wykonywaniu innych bieżących czynności. Należność z tytułu najmu pojazdu zastępczego za okres 20 dni wynosi 2.460 zł. Poszkodowany a podstawie umowy najmu przeniósł swoją wierzytelność na powodów. Pozwany odmówił wypłaty

odszkodowania za najem pojazdu zastępczego albowiem pojazd nie był uszkodzony w stopniu uniemożliwiającym bezpieczne poruszanie się przez poszkodowanego. Powodowie nie zgadzają się z argumentacją pozwanego albowiem pojazd poszkodowanego został uderzony w lewy bok, co spowodowało uszkodzenie m.in. bocznych drzwi w pojeździe poszkodowanego, których nie można było otwierać. Poszkodowany wynajmował pojazd od dnia wypadku do dnia nabycia nowego pojazdu za odszkodowanie wypłacone przez poszkodowanego, tj. do dnia 2 kwietnia 2015r. Stawka dobową za najem pojazdu w wysokości 100 zł netto (123 zł brutto) nie odbiega od średnich stawek rynkowych na terenie powiatu (...). Odsetek ustawowych powodowie domagają się od dnia następnego po dniu w którym pozwany odmówił wypłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego.

Do pozwu załączono umowę najmu samochodu z dnia 4.03.2015r., fakturę VAT na kwotę 2.460 zł i decyzję pozwanego.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów postępowania. Pozwany podniósł, że powodowie nie wykazali zasadności wynajmu pojazdu zastępczego, w tym także jego długości jak i zasadności dochodzonego roszczenia. Pojazd poszkodowanego mógł się samodzielnie poruszać i nadawał się do ciągłego użytkowania. Zasadnym byłby okras najmu odpowiadający czasowi, w jakim pojazd pozostawałby w warsztacie naprawczym, tj. czas faktycznej naprawy pojazdu. W niniejszej sprawie z uwagi na okoliczność, że mamy do czynienia ze szkodą całkowitą brak było konieczności aby uszkodzony pojazd przebywał w naprawie albowiem koszty naprawy przekraczały wartość uszkodzonego pojazdu sprzed szkody. Okres najmu wykazywane w fakturze nie zasługuje na uwzględnienie również z tej przyczyny, że poszkodowany w okresie najmu dysponował innym pojazdem niż uszkodzony, a w chwilę po jego zakończeniu nabył kolejny pojazd. Oznacza to, że poszkodowany dysponował niezbędną kwotą aby w miejsce uszkodzonego pojazdu nabyć inny pojazd, który mógł służyć mu obok/ w miejsce uszkodzonego. Do pisma załączono wydruk z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego dotyczący poszkodowanego oraz akta szkody.

W piśmie procesowym z dnia 29 lipca 2015r. pełnomocnik powodów podtrzymał zadane pozwu, nie zgadzając się z twierdzeniami pozwanego że pojazd poszkodowanego nadawał się do normalnego użytku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. M. kupił samochód w 2011r. od poprzedniej właścicielki, obywatelki Niemiec. Samochód był wyprodukowany w 1999r. W marcu 2015r. doszło do zdarzenia w K. na Placu (...). Wezwano policję. Sprawca wypadku napisał oświadczenie, że ma ubezpieczenie OC u pozwanego. K. M. zgodził się z wyceną szkody ustaloną najpierw przez likwidatora pozwanego, a potem z decyzją pozwanego. Koszty naprawy przewyższały 75% wartości pojazdu. M. tego poszkodowany postanowił naprawić pojazd. Ma w nim instalację gazową i eksploatacja tego samochodu jest niska, co ma dla niego duże znaczenie. Otrzymał 3.000 zł odszkodowania. Uszkodzenia były głównie blacharskie. Wgnieciony był prawy bok po stronie pasażera. Nastąpiło rozszczelnienie instalacji gazowej. Policja nie zabrała mu dowodu rejestracyjnego i mógł odjechać z miejsca zdarzenia. Udał się do mechanika, który określił zakres szkód i kosztorys. Do czasu decyzji pozwanego samochód był w garażu. Nie można było nim jeździć, bo drzwi się nie zamykały, a w samochodzie przewozi dokumenty. K. M. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na wykonywaniu usług finansowych. Samochód jest na stanie środków trwałych jego firmy. W ramach działalności gospodarczej jeździ do klientów, pokonując nawet 200 km dziennie. Rocznie przejeżdża około 30.000 km. Oprócz samochodu uszkodzonego posiada jeszcze dwa samochody. Jeden używa małżonka, a drugi ma syn we W.. Gdyby nie wynajął samochodu zastępczego nie mogłyby wykonywać swojej działalności gospodarczej. Samochód wynajmował około dwóch tygodni. Oddał go gdy miał naprawiony samochód. Naprawę zlecił po wycenie rzeczoznawcy. K. M. kupił w 2015r. samochód R. (...) i ten samochód ma do dyspozycji jego syn we W.. Żona jeździ samochodem M. (...). Młodszy syn jeździ motorowerem.

Dowód: zeznania świadka K. M. (00:07:48 – 00:43:49

minuta rozprawy z dnia 23 marca 2016r)

W dniu 13 marca 2015r. K. M. zawarł z powodami umowę najmu samochodu marki P. (...). Umowa została zawarta na czas określony od 13 marca 2015r. do 2 kwietnia 2015r. Wartość czynszu najmu ustalono na kwotę 100 zł netto za dobę. Czynsz najmu miał być płatny przez najemcę po zwrocie samochodu wynajmującym. W § 6 ust. 1 umowy wskazano, że konieczność najmu samochodu wyniknęła z kolizji drogowej i szkoda po stronie najemcy będzie likwidowana z OC sprawcy kolizji. Koszty czynszu najmu samochodu zastępczego jako część tej szkody będą pokryte z polisy OC sprawcy szkody. W § 6 ust. 3 umowy najemca przejął na wynajmujących prawo do odszkodowania przysługującego z polisy sprawcy szkody w związku ze szkodą komunikacyjną w zakresie kosztów wynajmu samochodu zastępczego. Wynajmujący przyjęli tę wierzytelność.

Dowód: umowa najmu samochodu z 4.03.2015r. (k. 9 – 10 akt)

W dniu 20 kwietnia 2015r. powodowie wystawili wobec K. M. fakturę nr (...) z dnia 20 kwietnia 2015r. z tytułu wynajmu auta – nr szkody (...), pojazd R. (...) od 13.03 do 2.04.2015, na kwotę 2.460 zł płatną przelewem w terminie 10 dni., do dnia 30 kwietnia 2015r.

Dowód: faktura nr (...) z 20.04.2015r. (k. 11 akt)

Pismem z dnia 24 marca 2015r. skierowanym do K. M. pozwany uznał roszczenie do kwoty 3.250 zł za szkodę powstałą w dniu 13 marca 2015r. z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. W pojeździe stwierdzono powstanie szkody całkowitej.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 24.03.2015r. (k. 13 akt)

W dniu 26 marca 2015r. pozwany dokonał przelewu kwoty 3.250 zł na rachunek bankowy K. M..

Dowód: przelew z dnia 26.03.2015r. (k. 179 akt)

W odpowiedzi na przesłaną fakturę VAT dotyczącą wynajęcia pojazdu zastępczego pozwany w piśmie skierowanym do K. M. z dnia 30 kwietnia 2015r. odmówił refundacji tych kosztów ze względu na fakt, że pojazd nie był uszkodzony w stopniu uniemożliwiającym bezpieczne poruszanie się nim.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 30.04.2015r. (k. 14 akt)

K. M. ubezpieczał samochód R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od 7.10.2012r. do 6.10.2015r, samochód R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od 26 marca 2015r. do 25 marca 2016r. i M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od 12.04.2013r. do 11.04.2016r.

Dowód: informacje z bazy danych Ubezpieczeniowego Funduszu

Gwarancyjnego z dnia 30.06. 2015r. (k. 33 akt)

Od dnia szkody w dniu 13 marca 2015r. do dnia wydania przez pozwanego decyzji o przyznaniu odszkodowania upłynęło 11 dni. Dobowa stawka w roku 2015 wynikająca z umowy najmu samochodu nr (...) stanowiła średnią stawkę wynajmu pojazdu zastępczego wynosząca 100 zł netto. Pokrzywdzony wynajął samochód tej samej klasy, stąd nie można zarzucić mu, że zawyżył klasę pojazdu wynajętego, gdyż wynajęty przez niego samochód P. (...) nie był klasy wyższej od samochodu R. (...).

Dowód: opinia biegłego sądowego K. J. (k. 148 – 152 akt)

Pojazd zastępczy powinien być wykorzystywany do dnia kiedy zostały zrefundowane koszty naprawy.

Dowód: zeznania biegłego sądowego K. J. (00:06:39 –

00:07:54 minuta rozprawy z dnia 7.12.2016r.)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów, zeznań świadka K. M. i opinii biegłego sądowego K. J..

Sąd zważył co następuje:

Podstawą niekwestionowanej przez pozwanego odpowiedzialności za szkodę wywołaną przez sprawcę kolizji drogowej w dniu 3 października 2015r. była umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgodnie z którą pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony (art. 822 § 1 kodeksu cywilnego).

Odpowiedzialność sprawcy szkody wynika z przepisu art. 436 § 1 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność określona w art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. W art. 435 §1 kodeksu cywilnego przewidziano odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła na skutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie zaś z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2013r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 392 ze zm.) ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W art. 36 ust. 1 ustawy wskazano, że odszkodowanie ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Oznacza to, że o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od zakładu ubezpieczeń decydują przepisy kodeksu cywilnego, a w szczególności art. 361-363 oraz 444 – 447.

Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 8 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej). Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, na zasadach określonych w kodeksie cywilnym. Odpowiada więc za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 361 § 2 k.c.). Przedstawione reguły nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego w sytuacji jego uszkodzenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem samochodu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

W toku likwidacji szkody pozwany odmówił uznania zasadności wynajmu pojazdu zastępczego, gdy tymczasem pojazd ze względu na uszkodzenia nie mógł być użytkowany bez jego naprawy.

Obowiązek pozwanego pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego wynika również z wytycznych Komisji Nadzoru Finansowego. Zgodnie z rekomendacją KNF z dnia 1.12.2009r. poszkodowany może żądać pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres, w którym nie było możliwe korzystanie z pojazdu, który uległ uszkodzeniu. Okres najmu winien być uzasadniony. Długość tego okresu warunkowana jest lojalnym zachowaniem się poszkodowanego wobec ubezpieczyciela.

W toku sporu ustalono, że zachodziła konieczność wynajmu samochodu zastępczego, bowiem samochód uszkodzony w wyniku wypadku komunikacyjnego był samochodem z którego korzystał poszkodowany właściciel pojazdu i za

pomocą którego wykonywał działalność gospodarczą. Doszło w nim do rozszczelnienia instalacji gazowej i nie można było zamknąć wgniecionych drzwi.

Zasadny okres zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego obejmuje czas od dnia szkody do dnia otrzymania przez poszkodowanego środków wynikających z decyzji pozwanego o przyznaniu odszkodowania, umożliwiających zakup nowego samochodu lub pokrycie kosztów naprawy, zgodnie z decyzją poszkodowanego.

W rozpoznawanym sporze brak podstaw do uznania, że do zwiększenia rozmiarów szkody przyczyniło się działanie poszkodowanego. W ocenie Sądu za usprawiedliwione należy uznać korzystanie z pojazdu zastępczego w okresie od 13 marca 2016r. do dnia 26 marca 2015r., kiedy na konto poszkodowanego wpłynęły przyznane środki pieniężne. W tym samym dniu, tj. 26 marca 2015r. poszkodowany ubezpieczył kolejny pojazd R. (...). Uzasadniony okres najmu pojazdu wynosi więc 13 dni. Okres najmu od 27 marca 2015r. do dnia 2 kwietnia 2015r., objęty fakturą za najem, jest więc zdaniem Sądu nieuzasadniony.

Sytuacja, gdy doszło do poniesienia przez poszkodowanego wydatków na uzyskanie pojazdu zastępczego w okresie remontu uszkodzonego pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego pojazdu stanowi wydatki poniesione w następstwie zdarzenia szkodzącego, które by nie powstały bez tego zdarzenia, prowadzące do wypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 k.c.). Przeważa w piśmiennictwie stanowisko, że muszą to być wydatki zmierzające do wyłączenia lub ograniczenia szkody i niewątpliwie są nimi koszty wynajmu pojazdu zastępczego w celu kontynuowania działalności gospodarczej lub zawodowej, ponieważ zapobiegają utracie określonych dochodów (art. 361 § 2 k.c.) Szkodę stanowią również konieczne wydatki związane ze zdarzeniem szkodzącym. Przy takim ujęciu, stratą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są objęte także wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Zwrotowi mogą podlegać tylko wydatki rzeczywiście poniesione na taki najem.... (OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468, Biul.SN 2011/11/5).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd uwzględnił powództwo w zakresie określonej w umowie i fakturze stawce dobowej najmu wynoszącej 123 zł brutto przez okres 13 dni. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powodowie wygrali sprawę w 65%. Na koszty złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 123 zł, wynagrodzenie biegłego w kwocie 1.502,59 zł oraz wynagrodzenia pełnomocników stron ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.: Dz.U. z 2013r., poz.490 ze zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Suma kosztów wyniosła 2.859,59 zł. Powód powinien więc ponieść koszty w wysokości 1.000,86 zł, a poniósł je w kwocie 2.240 zł, stanowiące opłatę sądową, wynagrodzenie pełnomocnika i zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 1.500 zł. Do zwrotu przez pozwanego należy się więc powodowi różnica tych kwot. Sąd nakazał również ściągnąć od pozwanego kwotę 2,59 zł pokrytą tymczasowo przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia biegłego.

/-/ SSR Magdalena Berczyńska-Bruś